zijn. Wij stonden stil bij enkele ouders die het voorbije jaar in onze krant zijn vermeld. En zochten de nabestaanden op. Om te praten over verlies en gemis, verwerking en rouw. Geen verdriet zonder groot geluk dat ooit is geweest.

NADINE VANDERLINDEN

Danny en Katrien bij de urne van hun dochtertje in hun woonkamer. «Lore is bij ons. Het is één van onze beste beslissingen ooit.»
Foto Joost De Bock

DANNY (50) EN KATRIEN (39) DARCHE UIT MOLENSTEDE OVER HET VERLIES VAN HUN DOCHTERTJE LORE

«Voor altijd samen, wat er ook gebeurt»

Ze was hun prinsesje. Hun zoetemolleke. Na twee jaar wachten was Lore, het eerste kindje van Danny Darche (50) en Katrien Bensch (39), zo welgekomen. Maar op 7 november 2010 stierf Lore (10 weken) aan kinkhoest, een ziekte die in grootmoeders tijden leek vervlogen. Vandaag staat de urne van hun dochtertje in de woonkamer. «Onze beste beslissing ooit. We betrekken haar bij alles. En omdát ze erbij is, durven we weer voorzichtig gelukkig te zijn.»

Het is exact een jaar geleden dat Lore in het ziekenhuis lag, en dat voelen ze heel hard. «Ik heb een paar slechte dagen achter de rug», zegt Katrien zacht. «De sfeer van nu is identiek aan toen. Het vallen van de bladeren, Halloween... Dat is een film die terugkeert. De roze pijlen van de kinderintensieve. Lore in dat bedje, met allerlei buisjes: nierdialyse, kunstlong, bloedtransfusies... Ze heeft afgezien. Ze was opgeblazen. We hebben er foto's van gehad en ik heb ze bewust vernietigd. Dat zijn niet de herinneringen die ik wil hebben.»

Er zijn genoeg herinneringen om wel te koesteren. «Ze was een heel gewenst kind. Danny en ik waren 9 jaar samen en 5 jaar getrouwd. Allebei een scheiding achter de rug, allebei al twee kinderen. Een mooi gezin, sowieso. Maar 'eentje van ons twee', daar verlangden we naar. Hé schat. Twee jaar hebben we er toch op moeten wachten. Het geluk was daarom des te groter.»

Danny: «Collega's op mijn werk zeiden: 'Allez, Danny, nóg een keer eraan beginnen.' Maar ik zei: 'Mannen, dat is fantastisch.' Lore was dan ook een heel gemakkelijk kind. Geen bleiter. Als de borstvoeding niet snel genoeg kwam, dan kon ze zich serieus kwaad maken, dat wel. *(lacht)* Ze was de kers op de taart, zeiden we tegen mekaar. Een eerste dochter voor mij, een oogappel voor alle kinderen. De puzzel was compleet.»

Uitgestorven ziekte

Katrien: «Op 7 weken kreeg Lore een snotneusje. Ik kan niet zeggen dat ik heel ongerust was. Ik heb al twee tieners, ik had één en ander meegemaakt. En vooral: ik gaf borstvoeding, en dan zijn ze goed beschermd, redeneerde ik. Maar het snotneusje werd ook een hoestje. Nog een beetje weifelend zijn we naar de dokter gegaan: 'We willen niet panikeren, maar...' De longetjes kraakten wat, ze werd 'voor alle veiligheid' opgenomen. Maar het hoesten bleef. Lore kreeg ademnood. Toen is voor het eerst over 'kinkhoest' gesproken.»

Danny: «Wij reageerden hetzelfde als de meeste mensen, denk ik. Kinkhoest? Dat is toch een quasi uitgestorven ziekte? Daar word je toch tegen ingeënt? Maar de voorbije jaren is kinkhoest weer aan een opmars bezig. Volwassenen laten zich niet opnieuw inenten, worden ziek, en dragen de bacterie over op kinderen en baby's.»

Katrien: «Wanneer, hoe, door wie... We zullen het nooit zeker weten. Ik kan het zelf geweest zijn, want ik had een lelijke hoest, misschien wel kinkhoest, dus. Of één van de kinderen. Of iemand op de babyborrel. Een heel mooie dag, maar met wat ik nu weet: ik zou het niet meer doen. Toch niet zo jong. Het is een bron van infecties, die grote samenkomsten. Ik wil geen paniek zaaien, maar als ik nu een moeder met een zuigeling op de trein zie, dan denk ik: niet doen. Alles wordt gepromoot om met je baby zo snel mogelijk naar buiten te gaan, een hele commercie, Maxi Cosi, draagzakken... de metro, drukke winkelstraten... Vroeger was men daar rustiger in. Voorzichtiger. En ik denk niet dat het slechter was.»

Danny: «De kinkhoest was dus een lelijke verrassing. Maar goed, in deze tijden, het leek een kwestie van de juiste antibiotica. Die is ook gegeven, maar intussen had de bacterie al toxines vrijgemaakt die verwoestend zijn voor een baby'tje. Lore lag intussen in Leuven, ze was in een coma gebracht. Af en toe werd ze daar even uitgehaald, om de reflexen te testen. Als je dan die kleine vingertjes even zag bewegen: hartverscheurend.»

Katrien: «Het ging niet goed. Dat zagen we. Toch is het telefoontje nog onverwachts gekomen. Hoe we zélf nog naar daar gereden zijn... Roepend, tierend, sidderend. Onverantwoord.»

Danny: «We kwamen toe. Er was veel volk in de kamer, je voelde dat het ernstig was. Er was een bloedtransfusie gebeurd, ze zat aan vijf keer de toegestane dosis antibiotica... 'Luister, we kunnen echt niets meer doen. We gaan de machines afkoppelen.' Toen hebben ze ons alleen gelaten met haar. Ze was al in coma, dus een echte overgang hebben we niet gemerkt. Alle waarden zijn langzaam naar beneden gaan. Tot alle machines op nul stonden. Lore lag in onze armen. Ons popje.»

> We waren met tien zwanger in de wijk. Negen kindjes lopen er nu rond. Dat is confronterend, ja

Scheldmails

Katrien: «Lore is gestorven op de laatste dag van mijn zwangerschapsverlof. Om maar te zeggen hoe snel het allemaal gegaan is. Van het grootste geluk naar het diepste verdriet. Het litteken van de keizersnede was amper genezen, cadeautjes stonden nog onuitgepakt... Toen ik een maand later weer ging werken, was zelfs nog niet iedereen op de hoogte. Dan liep ik naar de refter en hield een collega me tegen: 'Hé Katrien! Proficiat! Hoe is het geweest?' We waren met tien zwanger in de wijk. Negen kindjes lopen er nu rond. Dat is confronterend, ja. Al loop ik dan ook niet te zuchten van 'waarom zij wel?'. Ik gun ieder zijn geluk. Ik wil niet bitter zijn. Maar voor Lore vind ik het spijtig. Om wat had kúnnen zijn.»

Danny: «We hebben vrij snel tegen mekaar gezegd: dit mag niet voor niets geweest zijn. In de zes maanden na Lore zijn nog vier Vlaamse kindjes aan kinkhoest overleden. Ik vind dat geen klein getal. We zetten ons nu in voor een beter inentingsbeleid, we zijn al gaan spreken op symposia, er is een website... Dat heeft ons al enkele scheldmails van de antivaccinatiebeweging opgeleverd, maar dat trekken we ons niet aan. We volgen ons hart. Zoals we ook ons hart hebben gevolgd om ze thuis te brengen. Dat voelde ik gewoon: 'Mijn dochtertje gaat niet onder de sneeuw liggen. Niet bij -20° buiten liggen.' En dat is één van mijn beste beslissingen ooit geweest. Lore is bij ons. In ons hart, natuurlijk, maar ook tastbaar, nu. Loop ik voorbij de urne, dan zal ik ze altijd eens aanraken. Soms geef ik een kus. Of we staan wat te praten.»

Katrien: «Intussen hadden we natuurlijk nog een gezin om voor te zorgen. Dat is niet gemakkelijk geweest. Dat is allemaal heel ingrijpend voor een kind, om je zo kapot te zien. Danny en ik hebben hulp gezocht. We hebben een therapeut, waar we mogen langsgaan als we het kwaad hebben. Dat is een taboe, maar ons heeft het veel geholpen. We hebben snel gevoeld: we zullen en willen er bovenop komen. Want dat moet je willen en wensen, echt waar. Vanzelf gaat het niet. Vanzelf: dat is de route naar beneden. Enfin, niet iedereen denkt er hetzelfde over. Ik merk dat de meeste mensen het nogal zwart-wit zien. Of je bent een wrak, of je bent erover. Nu ik mij terug een beetje mens voel, concluderen sommigen blijkbaar dat het helemaal verwerkt is. 'Gaat het?', vragen ze, en intussen staan ze zelf al van 'ja' te knikken. 'We zien het!' Terwijl we natuurlijk nog heel lang in een grijze zone zullen zitten. Kapot, maar met de wil om eruit te komen.»

Danny: «Het gaat met kleine stapjes. In de zomer zijn we vier dagen op vakantie geweest naar de Elzas. Na lang twijfelen. Heel voorzichtig, niet te ver. We wilden in één dag naar huis kunnen komen als het te moeilijk was. Maar dat is meegevallen. Dat heeft ons zélfs deugd gedaan. Het voelde aan alsof ze er gewoon bij was. Dat helpt, dat gevoel, enorm. Ik kan nu soms terugdenken aan de eerste seconden dat ze in mijn armen lag. Eerst krijsend en dan opeens rustig, want ze herkende mijn stem. Zo mooi. Toen wist ik al: voor altijd samen, wat er ook gebeurt.»

http://users.telenet.be/Lore/